

XUNG ĐỘT

Thời tiết thật kinh khủng, nắng trắng xóa, hơi nước bốc lên hầm hập, Thúy rò ga cho chiếc SH lướt tận thềm cửa.

Nàng chạy vội vào nhà, ngả người lên chiếc phôi tơ. Hơi mát tỏa ra từ máy điều hòa, mơn chớn da thịt nàng. Trong gương là một thiếu nữ mơ màng, mái tóc buông lơi, lượn theo đôi đường cong gợi cảm !

Thúy ngược đôi mắt nâu xa xăm đượm buồn, ngắm nhìn mình. Nàng tự biết mình đẹp, làn da trắng ngần mịn màng kia, với đôi môi tươi thắm đã làm ngây ngất bao người. Một trong những người đó là Tổng biên tập của tờ báo chuyên về văn học nghệ thuật Trần Uy chồng nàng.

Thúy đến với Trần Uy kg phải vì cái chức tước, hay cuộc sống xa hoa vật chất. Nàng yêu ông bởi cái tính cách lãng mạn của nhà văn. Thế rồi cuộc sống gia đình đã phơi bày ra tất cả, đối với Trần Uy ,Thúy như món đồ xa xỉ, niềm hãnh diện của mình. Ông đưa Thúy đi chơi đâu đó để tận hưởng những lời chúc tụng. Ông thích thú khi bắt gặp những ánh mắt nhìn vợ mình thèm muốn.Ông kg hề quan tâm hay cần biết vợ mình nghĩ gì, tâm hồn Thúy ra sao.

Thúy nghĩ miên man, chợt cô choàng tỉnh trở về với cuộc sống thường ngày. Chồng bản thảo của phòng biên tập, cùng đồng tác phẩm Trần Uy yêu cầu Thúy sửa. Theo Trần Uy, đồng bản thảo này đều là của mấy người quen biết, ân tình. Tác giả đều là những người lắm tiền, thừa uy quyền.

Thúy ngán ngẩm gạt chồng bản thảo sang bên, nàng chăm chú đọc mấy tác phẩm của phòng biên tập để xuất cho đăng. Các anh chị thật là những người tâm huyết, có nghề. Các bài biên tập đều có chất lượng, tính nhân văn cao. Nhưng thật tiếc , người quyết định cho đăng bài lại là chồng nàng.

Ôi các nhà thơ nhà văn đều phải khuất phục trước sức mạnh của đồng tiền ! Người làm văn học, lại bóp chết tác phẩm văn học ngay từ trong trứng nước. Văn học trở thành thứ ngôn ngữ tăng bốc, lừa phỉnh nhau, để củng cố chiếc ghế béo bở, túi tiền của nhau.

Tâm hồn Thúy trào dâng nỗi niềm cay đắng, khi nhìn rõ bản chất của người mình tôn thờ. Nàng uể oải cầm tập bản thảo mà chồng nàng đã gạt bỏ, lơ đãng lật giở từng trang. Thật kg ngờ những bài thơ trong tập bản thảo bị bỏ đi ấy, đã làm trái tim nàng rung động. Tập bản thảo " chân dung cuộc sống " quá khứ, hiện tại tràn ngập, sinh động qua từng câu thơ. Những con người lam lũ, đằng sau cái vẻ nghèo hèn, mới trong sáng, đáng yêu làm sao.

Thúy xúc động, rồi khác với mọi khi, nàng vượt qua giới hạn cho phép. Nàng để tập bản thảo , lẫn với những tác phẩm của các nhà doanh nghiệp, kho bạc của chồng nàng.

Cầm tờ báo trên tay, ông giáo Hiền run lên xúc động ,khi thấy đứa con tinh thần của mình nằm trọn vẹn trên trang giấy. Niềm tin của ông vào các nhà thơ, nhà văn - những cánh chim đầu đàn trong văn học nước nhà là đúng đắn, tâm hồn các vị thật cao đẹp. Tâm trí tràn ngập xúc cảm, ông giáo tạt qua hàng hoa, chọn một bó thật đẹp. Ông phấn khởi sải những bước dài đến tòa báo.

Bước vào phòng biên tập, ông giáo đặt bó hoa lên bàn, giọng chân tình biết ơn.

- xin tặng các anh chị.... những tâm hồn trong sáng...văn học nước nhà có đi lên, có được tác phẩm hay, là nhờ tài đức của các anh ,chị.

Cả căn phòng ngỡ ngác, qua giây phút ngỡ ngàng rồi mọi người cũng hiểu ra.

- cảm ơn sự quan tâm, động viên của bác. Bó hoa bác tặng đã làm căn phòng của chúng tôi đẹp hơn, có ý nghĩa hơn, nhưng thực ra người đáng nhận bó hoa này là chị Thúy - vợ của ngài Tổng biên tập.

Trong giây phút thăng hoa, ông giáo bộp chộp

- dạ, vâng , cho tôi xin địa chỉ của ông tổng biên tập.

Ông giáo Hiền đạp xe loằng ngoằng qua mấy dãy phố. Chắc ông Tổng bận lắm. Hàng ngày phải đọc, duyệt bao nhiêu tác phẩm. Nghĩ vậy ông giáo chọn mua cân chè, với mấy bao thuốc lá làm quà.

Ông giáo dừng xe trước khu vườn rộng, ông ta ở đây sao, tòa biệt thự sang trọng, bề thế. Sự uy nghi của ngôi nhà khiến ông giáo rụt rè.

Có người phụ nữ bước ra, chưa hết choáng ngợp bởi tòa nhà, ông giáo lại bị choáng ngợp bởi vẻ đẹp mê hồn.

Linh cảm, Thúy nhận ra tác giả của tập thơ, nàng dịu dàng

- mời ông vào nhà, ông là tác giả của tác phẩm " chân dung cuộc sống " đọc thơ ông em thấy gần gũi cuộc sống hơn.

- thế à ! Cảm ơn cô nhiều. Ở phòng biên tập, tôi đã được biết....tới đây tôi cứ ngỡ là khách sạn....ông nhà thật là hạnh phúc. !

Cô gái phật ý ;

- ông cho thế nào là hạnh phúc ? Phải chăng là vợ đẹp, xe hơi, nhà lầu ?

- kg ,kg hẳn - ông giáo bối rối - như tôi bây giờ được thổ lộ tình cảm của mình trên trang giấy, tôi đã thấy tuyệt lắm.

Thúy pha trà, rót ra tách

- mời ông dùng nước

Qua làn hơi đượm hương, cô như nói với mình :

- người viết về cuộc sống thực tế như ông ít lắm. Thời nay với tư duy sống gấp, hưởng thụ, cái tôi được đặt lên hàng đầu. Một số tác phẩm kg còn là văn học nữa, nó trở thành một thứ hàng hóa người ta có thể mua bán được, người ta kinh doanh, đục khoét nó.

Ông giáo Hiền thấy ấm lòng, từ ngạc nhiên đến cảm phục. Phải chăng ẩn trong cái sắc đẹp kiêu sa kia là một tâm hồn cao đẹp.

Reng, reng reng. Có tiếng chuông gọi cửa. Thúy ân cần :

- ông đợi chút, nhà tôi về đây.

Còn lại một mình, ông giáo tò mò quan sát căn phòng. Ông e ngại xếp túi quà vào góc chiếc đi văng.

Bên ngoài tiếng người phụ nữ

- tác giả tập thơ " chân dung cuộc sống " đến chơi, em đã mạn phép anh cho đăng tập thơ.

Một người đàn ông luống tuổi, nét mặt khó gần, ánh mắt ngạo mạn bước vào.

- ông là người nộp bài cho chúng tôi ?

Ông giáo đứng lên chìa tay, đáp lại ông là cái nhìn khinh khỉnh.

- xin ông thông cảm, đây là nhà riêng của tôi....cần gì mời ông đến cơ quan...tôi kg có thói quen tiếp khách ở nhà.

Trời đất tối sầm, đây có phải nhà thơ được bao người ngưỡng mộ. Ông giáo đứng bật dậy lao ra cửa, cổ họng ông nghẹn đắng, con tim buốt nhói. Ông giáo đạp xe mãi miết, mãi miết, tránh xa ngôi nhà bề thế, uy nghi hào nhoáng, mà bê trong lại chứa đựng một tâm hồn đê tiện.

Căn phòng ngọt ngào, căng thẳng, uất hận trào dâng, Thúy giận dữ:

- Đồ vô liêm sỉ, thấp hèn.

Trần Uy choáng người, ông cay cú mĩa mai

- cô bảo tôi, thấp hèn ư ?' - ông hươ tay chỉ tòa nhà. Đều ở cái thấp hèn mà ra đây. Cô ăn, cô tiêu, đều nhờ cái thấp hèn ấy đấy. Sống bám vào cái thấp hèn, cô khng thấy xấu hổ sao ?

Thúy quý ngã hoàn toàn. Trần Uy kg hiểu, cô đến với ông là yêu văn thơ của ông. Tâm hồn ấy trước đây đã cống hiến hết mình cho quê hương. Song bây giờ, cái tâm hồn ấy, con người ấy đã chết rồi. Ông kg còn biết cô cũng là một con người, một con người biết yêu cái đẹp, trong sáng, căm ghét cái xấu xa bỉ ổi.

Nước mắt nhạt nhòa, Thúy cương quyết, phần uất;

- ta chấm dứt ở đây, ngay hôm nay...tôi sẽ ra đi, ra đi vĩnh viễn ,bước ra khỏi cuộc đời anh.
Anh viết giấy li hôn đi, tôi kg thể chịu đựng được hơn nữa.

Trần Uy chồm lên, hét vào mặt vợ

- cô đi đi, bước ngay đi, cô tưởng mình cao giá lắm hả, hàng tá người đẹp muốn thế chỗ cô đó.

Thúy lắc đầu mỉa mai

- anh biết hiện nay tôi nhìn thấy những gì ở anh không ? Đó là nhà thơ vì lợi nhuận, anh sẵn sàng bán mình. Là sếp của tòa báo, anh coi rẻ trí tuệ, tài năng của biên tập viên, anh lợi dụng tình yêu văn học của các nhà doanh nghiệp để lừa phỉnh, làm tiền họ. Đấy trong mắt tôi, anh là như thế đó.

Thúy vợ vội ít quần áo của mình, cho vào túi xách, cô bước ra khỏi nhà. Đường phố đã về đêm, ánh đèn rực rỡ. Cô sải bước đi về nơi vô định.

Tâm hồn cô trào dâng khát vọng. Làm sao có thể ra được tờ báo không vụ lợi, một tờ báo văn học, nghệ thuật với đúng nghĩa của nó. Một tờ báo mà mọi tầng lớp đều yêu thích, tôn trọng, một tờ báo trong sáng.

.....Thành phố vẫn tấp nập ồn ào, theo nếp sống thường ngày của nó.

Phạm Hải

Nguồn: https://groups.google.com/d/msgid/vn-net/CAAqdPnVn2g4Og4-%3DhOmGzoL_NN5vKVao6JdhXHHZ6Gewmoy%3D-g%40mail.gmail.com.

www.vietnamvanhien.org

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN ONLINE VỚI HƠN 11000 TÁC PHẨM